

Parohia
„Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

ANUL VII • NR. 10 (168) • 12 IULIE 2026

„Ca bucuria Mea să fie în voi.” (Ioan 15, 11)

Bucurați-vă!

Credință vie. Bucurie deplină

„Numai lângă Dumnezeu află omul
bucuria cea adevărată și veșnică.”

Sfântul Paisie Aghioritul

Orâmpie din lumina sărbătorii **Vindecarea începe din inimă**

Omul caută adesea să scape de durere, dar Dumnezeu caută mai întâi să-i vindece inima. De aceea, în fața paralticului din Capernaum, Hristos nu începe prin a-i întări picioarele, ci prin a-i dăruia iertarea: „Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale.” Când sufletul se umple de har, și povara vieții devine mai ușoară.

Sfântul Paisie Aghioritul spunea că **Dumnezeu îngăduie uneori încercările nu ca să ne pedepsească, ci ca să ne apropiem mai mult de El.** Suferința primită cu credință poate deschide uși pe care sănătatea și bunăstarea nu le-ar fi deschis niciodată. De aceea, adevărata întrebare nu este: „De ce mi s-a întâmplat aceasta?”, ci: „Ce vrea Dumnezeu să lucreze în sufletul meu prin această încercare?”

Paralticul s-a ridicat atunci când s-a întâlnit cu Hristos. Și noi ne ridicăm ori de câte ori ne smerim, ne spovedim sincer și îi lășăm lui Dumnezeu loc să lucreze în viața noastră. Minunea cea mai mare nu este aceea că trupul se vindecă, ci că inima omului se schimbă. Iar o inimă schimbată de har poate purta cu pace atât bucuriile, cât și încercările vieții.

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Sfânta Scriptură, izvor de înțelepciune **Cartea lui Iosua Navi**

Cartea lui Iosua este una dintre cele mai dinamice și pline de învățăminte cărți ale Vechiului Testament. Ea descrie trecerea poporului lui Israel din perioada pribegiei prin pustiu la împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu: intrarea în Țara Canaanului. După moartea lui Moise, Iosua, slujitorul său credincios, este chemat să conducă poporul, având drept temelie cuvintele Domnului: „Întărește-te și îmbărbătează-te!” (Iosua 1, 9).

Cartea urmărește **trei mari etape**: cucerirea Canaanului, împărțirea țării între semințiile lui Israel și ultimele cuvinte de îndemn ale lui Iosua. Dincolo de descrierile istorice și militare, mesajul principal este unul profund spiritual: **biruința nu vine din puterea armelor, ci din ascultarea de Dumnezeu.** Căderea zidurilor Ierihonului, trecerea Iordanului sau victoria asupra vrăjmașilor sunt prezentate ca roade ale credinței și ale încrederii neclintite în voia divină.

Un aspect remarcabil este **echilibrul dintre dreptatea și mila lui Dumnezeu.** În timp ce neascultarea lui Acan aduce înfrângere întregului popor, credința femeii Rahav îi aduce acesteia și familiei sale mântuirea. Cartea arată astfel că **Dumnezeu răsplătește fidelitatea** și oferă șansa convertirii chiar și celor considerați străini.

Din perspectivă creștină, Iosua este văzut ca o prefigurare a lui Hristos. Numele său, care înseamnă „Domnul mântuiește”, este echivalentul ebraic al numelui lui Iisus. Așa cum Iosua conduce poporul spre țara făgăduită, Hristos îi conduce pe credincioși spre Împărăția lui Dumnezeu. Trecerea Iordanului este interpretată de Sfinții Părinți ca imagine a Botezului, iar Canaanul simbolizează viața cea veșnică.

Cartea lui Iosua rămâne o lectură actuală, deoarece vorbește despre **curaj, credință, responsabilitate și fidelitate față de Dumnezeu.** Ea îi amintește fiecărui creștin că adevăratele biruințe se dobândesc prin ascultare, rugăciune și statornicie. Ultimele cuvinte ale lui Iosua sintetizează întreaga sa viață și constituie o invitație adresată fiecărei generații: „**Eu și casa mea vom sluji Domnului.**” (Iosua 24, 15).

Puteți citi publicația și pe site-ul parohiei
<http://inaltareadomnuluipascani.mmb.ro>

sau pe Facebook
@InaltareaDomnuluiPascani

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (31) Intrarea mare și Heruvicul

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

După cum știți, Euharistia a fost instituită de Domnul la Cina cea de Taină. [...] Mântuitoarea jertfă de Sine – sângeroasă și unică – pe care avea să o aducă pe cruce în calitatea Sa de Arhiereu este transsubstanțiată (n. *prefăcută*) acum, la Cină, în jertfă nesângeroasă și perpetuă. Spre a-i asigura perpetuitatea până la sfârșitul veacului, El le-o împărtășește și le-o predă sfinților Săi apostoli prin poruncă: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea”, iar aceștia, la rândul lor, le-o împărtășesc și le-o predau urmașilor lor, episcopi și preoți, din generație în generație, prin Taina Hirotoniei. Iată de ce, revenind la rugăciunea de taină a preotului, acesta I se adresează lui Hristos prin cuvintele: „...și Arhiereu al nostru Te-ai făcut și [...] ne-ai dat slujba sfântă a acestei jertfe liturgice și fără de sânge”. El își motivează astfel lucrarea prin aceea că, deși nevrednic ca orice muritor care nu poate să fie viu și să nu greșască, în calitatea sa de urmaș al apostolilor îndeplinește porunca pe care Domnul i-a dat-o prin ei.

Până aici, rugăciunea creionează cadrul cosmic al momentului liturgic. Ca de obicei, ea pune în gura preotului verbele la plural.

Partea a doua e prima pagină liturgică în care preotul se roagă la singular, în numele lui și pentru el. Aceasta pentru că, pe de o parte, aducerea Darurilor și sfințirea lor sunt acte strict personale și, pe de alta, vrednicia preotului nu vine de la el, ci de la Dumnezeu prin puterea Sfântului Său Duh. Preotul începe să se pregătească încă de pe acum, mult mai temeinic, pentru marele act euharistic, iar pregătirea nu este posibilă fără însumarea umilinței. Că este așa observăm din succesiunea a două fraze ale rugăciunii. Preotul îi cere Marelui Preot (căci aceasta înseamnă „Arhiereu”), îi cere bunăvoința de a-l aduce el aceste daruri, ceea ce e foarte corect: dar, imediat, parcă luându-și seama, face o precizare tot atât de reală și de corectă: „Că Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți, Hristoase Dumnezeule...”. Cu alte cuvinte, Jertfa liturgică este o împreună-lucrare a lui Hristos și a preotului pe care El l-a îmbrăcat în harul preoției. [...] Când, la Cina cea de Taină, Iisus le împarte ucenicilor pâinea spunându-le: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu...”, cuvântul acesta se referă la Trupul Său ca întreg, deși fiecare ucenic ține în palmă doar o parte a pâinii. Prin urmare, ca reiterare a faptului istoric, Hristos aduce și Se aduce; ca plinire a faptului liturgic, primește și Se împarte. Totul, prin mâna preotului Său. Ca orice rugăciune, și aceasta se încheie doxologic, prin slăvirea lui Dumnezeu Treimic.

În acest timp, îndată după rostirea ecfonisului la ectenia mică, în biserică se începe unul din cele mai frumoase imnuri liturgice, **Cântarea heruvimică**, cunoscută la noi mai mult sub denumirea **Heruvicul**. El are două părți; prima se cântă înainte de Intrare, cea de a doua, imediat după. Iată textul integral:

Noi, cei ce, tainic, chipul heruvimilor suntem, și făcătoarele de viață Treimi întreit-sfântă cântare aducem, toată grija cea lumească acum să o lepădăm.

Ca pe Împăratul tuturor primind pe Cel ce, nevăzut, e-nconjurat de cetele îngerești: Aliluia, aliluia, aliluia.

Imnul acesta merită o tâlcuire aparte, atât pentru subtilitatea textului, cât și pentru importanța lui în viața liturgică a laicului. (Va urma)

Bine de știut

#2

Ce înseamnă cuvântul „Liturghie”?

Cuvântul „Liturghie” provine din limba greacă (*leitourgia*) și înseamnă „lucrare publică”, „slujire în folosul poporului”. În Biserica Ortodoxă, termenul desemnează **cea mai importantă slujbă de cult**, în cadrul căreia credincioșii participă la Jertfa cea fără de sânge a Mântuitorului și se pot împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului.

Sfânta Liturghie nu este doar o adunare de rugăciune și nici un simplu ritual religios. Ea este **întâlnirea vie a omului cu Hristos Cel Înviat, Care este prezent în mijlocul Bisericii Sale**. Aici ascultăm cuvântul Evangheliei, aducem înaintea lui Dumnezeu rugăciunile noastre și Îi oferim darurile de pâine și vin, care, prin lucrarea Duhului Sfânt, se prefac în Trupul și Sângele Domnului.

Liturghia unește cerul cu pământul. Împreună cu preotul și credincioșii, la rugăciune participă în chip nevăzut îngerii și toți sfinții. De aceea, fiecare Sfântă Liturghie este o pregustare a Împărăției lui Dumnezeu.

În Biserica Ortodoxă se săvârșesc, în principal, trei Liturghii:

- **Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur**, oficiată în cea mai mare parte a anului;
- **Liturghia Sfântului Vasile cel Mare**, săvârșită de zece ori pe an, în anumite sărbători și în Postul Mare;
- **Liturghia Darurilor mai înainte sfințite**, oficiată în zilele de rând din Postul Mare.

Participarea la Sfânta Liturghie în fiecare duminică și sărbătoare este izvor de întărire sufletească, de comuniune și de creștere în viața duhovnicească. Ea este centrul vieții Bisericii și cea mai înaltă formă de rugăciune.

„Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.”
(Luca 22, 19)

„Când vezi Sfânta Liturghie săvârșindu-se pe pământ, să socotești că te afli împreună cu puterile cerești.”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Să reținem!

- ✓ Liturghie înseamnă „slujire” sau „lucrare pentru popor”.
- ✓ Este cea mai importantă slujbă a Bisericii Ortodoxe.
- ✓ În cadrul ei, pâinea și vinul se prefac în Trupul și Sângele lui Hristos.
- ✓ Sfânta Liturghie este centrul vieții liturgice și al comuniunii cu Dumnezeu.

Întrebare pentru suflet

Particip la Sfânta Liturghie ca simplu spectator sau ca membru viu al Bisericii, implicându-mă prin rugăciune, cântare și atenție la cuvântul lui Dumnezeu?